

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy hóra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben.

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

A párttű Fiume.

Pécs, 1897. november 24.

Vasárnap éjszaka gaz merényletet követtek el Fiume macskapusztító lakosai a magyar állam méltósága ellen. Ismeretlen tettesek, — az ilyenek mindig ismeretlenek szoktak maradni — ganajjal piszkították be a nemzeti színűre festett postaszekrényeket és a reájuk rakott magyar cimereket, sőt a többi állami hivatalokra kifüggesztett címtáblákat is hasonló elbánásban részesítették a városi polizzia indolenciája révén.

Akik eddig biztak a kikötő város hazafiságában, azok ma kénytelenek bevallani, hogy nagyon is jóhiszeműen ítélték meg a fiumeiek hetvenkedését. Mert vasárnap óta kétségtelen, hogy a tenger mellett nem a magyar kormány ellen tüntetnek, hanem Magyarország ellen. Az ilyesmi nem a tudatlan nép műve szokott lenni, hanem a tanultabb, felvilágosultabb elemeké, akik átértik egy állam jelvényeinek szentségét, akik ismerik az ily sértésnek mértékét is. Ismerték aljas tettük súlyát a fiumei merénylők is, különben nem választották volna tettük kivételére az éjszaka sötétjét és nem oldottak volna kereket, miután vagy husz helyen meggyalázták Magyarország címerét.

Ki hitte volna, hogy az 1848-iki nagy megpróbáltatás napjaiban is a magyar hazához hű maradt Fiume most, a Bánffy-kormány ellen való küzdelemben a

hazaárulás lejtőjére téved. Hja, 48-ban Domini gróf, Kossuth Lajos személyes jó barátja, tetőtől talpig hazafi, volt a rapprezentanza élén és a szabadságharcot követő szomorú korszakban, midőn Jellasich hívei, a Vranicányak, a Mollináryak folytatták az elhorvátosítás rendszerét, együtt viselték az anyaországgal a leigázott haza fájdalmait.

Majd a kiegyezést követő időszakban a hazafias Ciotta ragadta magához a vezetést s ebben az időben a magyarság ügye a legkedvezőbbben állott Fiumében. A fiumei polgárok fiai szívesen szolgáltak az új honvédségben, ahol épp úgy elsajátították a magyar nyelvet, mint a budapesti egyetemre járók, akikből jeles orvosok, jogászok és technikusok lőnek. Gauss Viktor író társunk, aki a Bánkban szövegét oly sikerülten ültette át Itália zengzetes nyelvére, fiumei származású, s Budapesten tanult meg magyarul, mikor a technikára járt.

Akiket sorsuk a 80-as évek elején Fiumébe vitt s valahogy betekintést vehettek az ottani társadalmi életbe, meggyőződhetek, hogy a jó fiumeiek valóságosan tüntettek a magyarság mellett. Tánccmulatságaikat mindig a Rakóczyval kezdték s a táncrendben mindig helyet foglalt a „Monferina“ nevezetű speciális táncuk mellett a „Kör magyar“, melyet az egész bálközönség, még a házi bálközönsége is, szabatosan lejtett, úgy, hogy született magyarok megcsudáltak.

Ebbe az időbe esik, hogy Geröfy társulata először mutatta be a magyar Muzsát a filigrán művű, diszes fiumei színházban, és az előadás végeztével az Adamich molora szolgáló „Central“ kávéház előtti cementlapokkal kirakott térségen, babér- és gránátlombok alatt a híres kaposvári Simplicius-féle zenekar rákezdte a legszebb magyar hallgató darabokat, majd a tűzesebbeket, melyek mellett a törzsökös fiumei közönség rekedtre kiabálta magát, annyira lelkesedett mindenért, ami magyar. És most, a nemzeti féktelen gyűlölködés annyira ment, hogy a magyar hivatalnokok kedvenc vendéglőjéből, a színház-utcai „Bel moro“ trattoriából a háztulajdonos pénzügyintézet kiharancsolja az ott időző pécsi népzenekezt, Jónás Janesiékat.

Honnét e változás, az a nép, amely eddig folyton és előszeretettel használta a magyar nemzeti lobogót, most miért kiáltozza „Abasso Ungheria!“ Ime Bánffy b. tapintatlanságának és nevelésében gyökeredző goromba modortalanságának következménye, hogy először is a „Gotterhaltét“ játszatják, azután pedig bepiszkitják állami jelvényeinket. Fiume hazaárulása és Bánffy b. uralma a magyar történelemnek, ime, ugyanegy lapján foglal helyet.

Ha az ország címerét külföldön gyalázzák meg, vérrel szokás megtorolni ily gyaláztatást; ha pedig belföldi a tettes, azzal úgy kell bánni, mint a hazaárulóval: börtönre kell vetni a gazembert.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Mese egy asszonyról.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Egészen beesteledett, mire Bezerédi Tamás szürkéi az akácshoz értek. A kényes dögök kiállhatatlanul vinyogtak az édes akácillattól, a mi úgy látszik, tetszett nekik, mert lépést mentek a könnyű kocsi előtt.

Egy-egy ritka ültetésnél látható volt már a kastély, mit azonban csak oly valaki vehetett észre, ki ezen a tájon sokszor megfordult. Néha egy kis alkony-szél bűgött át a fák között, s egy-egy eltévedt madár repült bágyadtan a levegőben: vajjon éjjeli szállást keresett-e, vagy tán eltévedt párját nem találva, kétségbe esésében röpködött ide-oda.

Észrevette ezt Bezerédi Tamás is, mert izgatottan hajította el cigarettáját s szilajul hegyibe vágott az affektáló szürkéknek. Azok egy utolsót nyafogták, azután elkapták a könnyű jukkert és mint a veszedelem rohantak vele a homokos uton.

Biz', az úgy volt. Tamás is azon törte magát, hogy hát tulajdonképen hova is megy ő most: haza? Hisz ott nem talál senkit! —

Vagy hát akkor a feleségit keresi-e? Hisz azt meg keresheti — itéletnapjáig!

Ez utóbbi gondolatánál két könyvet mormogott el ujjával arcán, aztán olyan valamit mormogott, mintha azt mondaná:

— Megcsalt! Nem törődöm vele!

Összezsucosította száját, mintha füttyülni akarna, azután megint csak komoly lett. Úgy látszik, újból eszébe jutott az a hűtlen asszony. . .

A szürkék befordultak a kőoszlopos kapun s minden gyepelővel igazgatás nélkül megállottak a tornác előtt.

Tamás leugrott a magas kocsirol s gyors léptekkel szobájába sietett. Ott minden a régi volt. Minden úgy, sértetlenül, a mint azt még egy gondos kéz izlésesen elrakogatta.

A kandalló mellett a hintaszék. Ott szokott ülni esténként az a szép szőke asszony, kit ő mindig csak „életem“-nek hívott. A kit úgy bálványozott, annyira imádott, mint egy féltett szentet; ki előtt térden állva könyörgött, hogy legyen vig, legyen beszédes, legyen — akármilyen, csak ne nézzen reá olyan különösen, mintha félne, irtózna tőle.

— Hagyjon magamra!

Szokta volt mondani kegyetlen szigorral. És az a jó, türelmes férfi engedelmeskedett neki mindenkor. Elment az erdőbe — virágot

szedni; tán ennek megőrül az ő szegény, jó, beteg élete.

Szegény Tamás mindig azt hitte, hogy a felesége beteg.

— Hát oly nagy beteg vagy, hogy még a virágot sem tűrheted?

Ilyenkor aztán olyan furcsa, erőltetett mosoly ült a piros ajkakra.

— Köszönöm Tamás! Igen szép virágok, különösen a buzavirágot szeretem!

A buzavirágot rendszeren hajába tűzte s az nap- valamivel élénkebb volt.

— Úgy látszik javul az egészsége!

Szokta volt mondani szegény Tamás; és boldog volt ilyenkor . . .

Szerdai nap volt. Bezerédi Tamás szokatlan későn kelt fel.

Olyan különös szomorú őszi reggel! mikor az embert minden sutba vetett apró bűja, bánata is felkeresi. Melancholikus lesz! Minden legcsekélyebb esemény komoly számba jő s gondot, óriási gondot ad.

Felöltözött; mikor a kabátját is felhuzta, csengetett.

Szokatlan érdeklődéssel nézegette a park fát, melyek oly csupaszok, oly elhagyatottaknak látszottak. Négy-öt veréb ugrált hetykén az ablak párkányán. Ezeket nézte most figyelemmel. Az egyik külön félre húzódott, oda se nézve a többiek felé, sőt még azt az

Vajjon meggörbült-e még csak hajkszála is azoknak a fiúknak, akik sportot űzve az ott most divatos áramlatból s bepizskították nemzeti címerünket? Dehogy, hisz a tettesek ismeretlenek maradtak és azok is fognak maradni s Bánffy b. esetleges interpelláció során a zágrábi zászlósértés analogiájára azt fogja válaszolni, hogy nem a magyar címer volt az, csupán többféle színekkel bemázolt bádóg, vagy deszka.

Pedig akárhogy is ítéljük a fiúknak a heccet felől, annyi tény, hogy Bánffy b. kormányát nem lehet föloldozni a fiúknak eseményekért való szigorú felelősség alól. Mert az ország sorsát intéző államférfiak részéről a könnyelműség, meggondolatlanosság, a tapintatlanság is bünszamba megy.

Mivel pedig befejezett tényekkel, amelyek már meg nem másíthatók, állunk szemben, az ország megtámadott becsülete, államiságunk megtámadott tekintélye érdekében most már hazafias aggodalommal várjuk a Bánffy-kormány megtorló intézkedéseit. Ha fölidézte Bánffy b. a vihart, tud-e vajjon vele megbirkózni? Ha az áldatlan küzdelemben az országnak reábizott címere gyalázatot szenvedett, képes-e kellő és méltó elégtételt szerezni?

Sürgősen kell követelni a magyar közvéleménynek a fiúknak kormányzói széknek betöltését. Erélyes férfi-kézre van ott szükség. Férfi, de nem gyerek-kézre, mint a Szapáry Lacikáéra, aki ott lent a tengerparton Magyarország állami tekintélyét megvédelmezi, nem pedig aki csak arra való, hogy családi nexusokkal Bécsben erősítse a Bánffy-kormány budapesti stációját.

Hirek.

Pécs, 1897 november 24.

Salvini.

Derüs egü Itáliának
Im ismét eljött nagy fia,
Zenéjét szózatosszavának
Ujra lehet csodálnia

egyed sem véve figyelembe, a melyik egész közel hozzá csiripelt valami szerelmi dalt. Egyszer csak a nagy diófáról hirtelen ott terem egy fiatal legény veréb és srrr! egy pillanat alatt eltűnik a betegnek látszó veréb-asszony a csiripelő férj mellől. Elrepült a hetyke legény nyel messze be a vadgesztenye fák közé.

Mosolyogva hagyta ott az ablakot, ép akkor lépett be az inas.

Ideges türelmetlenség ült a vén szolga arcán, alig tudva azt palástolni. Félve üdvözölte urát s a mit eddig sohasem tett, letérdelt előtte s könyes szemekkel csókolta annak kezét.

— Mi az János? Az istenért, mi lelt téged? Csak nem bolondultál meg?!

— De közel állok hozzá!

— Mi történt veled . . . ?

— Velem sok, de a nagyságos urral még több . . . !

— Mi az te? Csak nem lopták el a lovaimat?

— A lovakat nem, — zokogott a vén szolga — de elloptak mást.

— Hát loptak? Szólj már!

— Hát bizony . . .

— Ne komédiázz öreg! Tudod nem szeretem a sok beszédet! Mit loptak el hát?

A publikumnak, ki hogy nézi,
Tombolva tapsol s evviváz . . .
De hajh, ajkam csalódva kérdi
— Diadala bár nagy is néki —
Hogy hol van a tavalyi láz?!

Tavaly — most is emlékszünk rája —
Varázsolt e nagy talián . . .
A férfiak irigyek voltak
Reá a hódítás mián;
Az asszonyok suttogva mondták,
Hogy a szépsége leigáz;
S bár tegnap is sűrűn tapsolták,
Ők is bizonynyal azt gondolták —
Hogy hol van a tavalyi láz?!

Pedig nagy vón' az ok reája,
Hogy lázba hozzon im megest;
Hiszen most „Bánk-banó“-t kreálja,
Szívünkhöz utat így keres,
Azt hívén, hogy magyar ruhába'
Ki látja, senki sem vitáz,
S a diadal jár majd nyomába';
De hát csak várja mindhiába —
Hogy hol van a tavalyi láz?!

Nagy ember ő, de minden nagyság
Ugy hódít, ha nem ismerős;
A mikor már divatba kapták,
Szét is foszlik minél előbb
A nimbusa s mert a divatban
A fő a külszin, fő a máz:
Elmulik a már nem szokatlan
Érdekesség s keressük nyomban —
Hogy hol van a tavalyi láz?!

Hála a derék ifjúságnak,
Ki lelkesedni tud tovább,
Hangzott az éljen most is szinte
És percekig is tapsolák
A nagy Bánk banót, a magyarnak
Ki olasz szívvel magyaráz;
De mert hosszú volt a mulatság,
A végét várni alig tudták —
Hát hol van a tavalyi láz?!

S mikor siratta szép Melindát,
A publikum már sietett,
S a függöny hogy végkép legördült,
Üresek lettek a helyek
És ott kívül a ruhatárba'
Hogy öltözzenek, ime lásd,
Arról beszéltek, hogy jaj im már
Az idő tizenegy után jár —
S felejték a tavalyi lázt!

— A nagy . . . nagyság . . . a nagyságos asszonyt . . . !

Itt aztán kegyetlen sirásba tört ki a hű cseléd, a mit azonban Tamás már nem látott, nem hallhatott.

— Megszökött! . . . Hörögve mondta ezt a szót s egy szívet metsző fájdalmas kiáltással, ájulva dőlt el a hatalmas ember a szoba közepére . . .

Az az imádott, szép szöke asszony, ki férjének bálványja, mindene volt; az az ol-tárkép, az a szent, kit egy erős férfi reszketve féltett minden legcsekélyebb felindulástól, a legkisebb bajtól, kellemetlenségtől; ki az asszonyi kűségnek, házastársi becsületeségnek mintaképe volt férje előtt, az az asszony egy borus őszi éjszakán, hideg bucsuszó nélkül, egy fájó gondolat nélkül, kacéran, mosolyogva hagyta el becsületes urának, becsületes házat. Egy fekete mantillt dobott vállára . . . , lerohant a lépcsőkön, mikor mindenki aludt, bedobta magát egy zárt kocsiába, hol meleg, ölelő karok várták és — megszökött . . . !

Ez a fájdalmas mese foglalkoztatta mindannyiszor. Bezerédi Tamást, valahányszor esténként szokott koczikázásáról haza jöve, szobájába tér, s a kandalló mellett nyujtózó hinta-székre nézett.

Derüs egü Itáliának
Im ismét itt van nagy fia,
Zenéjét szózatosszavának
Ujra lehet csodálnia
A publikumnak, a ki néki
Most is tapsol és evviváz
S bár a tavalyi lázt nem érzi —
A direktor örömmel nézi:
Hogy itt van a tavalyi ház!

Igric.

Napirend 1897 november 25-én.

Naptár: csütörtök, november 25. — Róm. kath.: Katalin. — Prot.: Katalin. — Görög-kel. (nov. 13.) Ar. sz. János. — Zsidó: Rosch Chodes. — Nap kél 7 óra 5 perckor; nyugszik 3 óra 57 perckor. — Hold kél 7 óra 40 perckor reggel; nyugszik 4 óra 34 perckor délután.

Időjárás: hőmérséklet 1 Celsius fok meleg; légnyomás 755. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint száraz idő és keleten csapadék várható.

Petőfi-asztaltársaság alakuló ünnepélye a „Petőfi“-vendéglőben (malom-utca.)
Színház: Salvini felléptével „Romeo és Julia.“

— (A nőegylet karácsonyfája.)

A pécsi jótékony nőegylet, mint minden évben, úgy az idén is tart a szegények felruházására karácsonyfa-ünnepélyt. Már most is igen sokan jelentkeznek, hogy a nőegylet karácsonyi adományában részesüljenek s nyomoruk ezzel egy kissé elviselhetőbb legyen s éppen ezért az egylet ez uton fordul a jószívűekhez, hogy adakozzanak a karácsonyfa-alapra. Bárminemű adományok köszönettel vétetnek s *Denk Vizkelety* Fennena urnához kéri szíves küldésüket.

— (Emlékünnepély.) Emlékezőt szép ünnepélyt rendezett a németbolyi kath legényegylet alapítási évfordulója alkalmával múlt vasárnap. A 11 számból álló műsor minden egyes pontjának derekasan feleltek meg az egyes szereplők, melyért bő elismerésben részesültek a jelenvolt nagyszámú közönség részéről. Az egyleti daloskör, az egyes szavalók fényesen beigazolták, hogy mit lehet szorgalommal, jóra való igyekezettel és összetartással kivinni, ha még oly egyszerű elemek is legyenek azok. A szindarab előadása is magasan túlszárnyalta az egyszerű iparoslegényhez kötött várakozást, mert az igen si-

Utolsó este is bent ült a hűtlen asszony, hogyné emlékeznék vissza. — — — —

Valami négy vagy öt év mulva, hogy ez a kinos eset hire az egész vármegyét átjárta, Bezerédi Tamást a közbizalom magáénak mondotta s mandátumot adtak a törekvő földesurnak.

Igy az év legnagyobb részét Pesten töltötte, csak néha-néha látogatott le benedeki uradalmára, a hol is időnkinti megjelenése mégsem engedte szabad lábra kapni a fizetett tolvajokat. Pedig sok minden feküdt parlagon.

A gazdaság vezetője érezte, hogy nincs mindig a háta mögött a gazda, napokig feléje sem nézett a pusztának; talált ennél mulatóságosabb foglalkozást is.

Látva egy izben ezt a nagy rendetlenséget, elhatározta, hogy hosszabb ideig lent marad Benedeken.

Körülbelül két hete lehetett már itthon, mikor egy havas téli estén — elfáradva a napi teendőktől — kényelmesen heverészett a pamlagon. A lámpa homályosan égett. Csend volt a szobában. Néha erős sivitás zugott a kályhában, a mint a szél befutt a kéményben s ott táncra kelt a lángokkal.

Cigarettázott s élvezettel nézegette a kék füstöt, mint kavarog a lámpa felett. Azu-

— (**Himen táblája.**) A városi anyakönyvi hivatalnak házassulandók kihirdetési tábláján e héten a következő új jegyespárok nevei olvashatók:

Gresnyer Ferenc, rk., Pécs — Vörös Mária rk., Szigetvár;

Sára Sándor, ev. ref., Kaposmérő — Kovács Erzsébet, ev. ref., Kaposmérő;

Hegedüs Mihály, rk., Pécs — Takács Erzsébet, rk., Pécs;

Horgas István, ev. ref., Pécs — Kósa Erzsébet özv. Simon Jánosné, rk., Pécs;

Heffner József, rk., Pécs — Lauber Teréz özv. Porzelt Reinholdné, rk., Pécs;

Schachtitz Henrik, rk., Pécs — Bence Teréz, rk., Pécs;

Szedlacek Mihály, rk., Pécs — Mátyás Mária, rk., Pécs;

Schmidt János, rk., Pécs — Kerner Julia, rk., Pécs;

Ferenc István, rk., Pécs — Kovács Erzsébet, rk., Pécs;

Varga János, ev. ref., Pécs — Kövér Teréz, rk., Pécs;

Stadlinger Pál, rk., Pécs — Tóth Katalin, rk., Pécs.

— (**Kutbafult leány.**) Tegnap délután halálosvégü baleset történt Nagykozáron. *Vranesits* Marko ottani lakosnak tizennégy éves leánya az udvarukban fevő kutnál vizet akart meríteni, amikor megcsuszott és a kutba esett. Jajkiáltását senki sem hallotta s csak később keresték s mikor a kutat is megnézték hogy nem esett-e bele, ott találták a vízben megfuladva. A halálosvégü balesetet bejelentették a pécsi szolgabíróságnak, honnan ma a járásorvos kiment a helyszínére, hogy az orvosrendőri vizsgálatot megtartsa.

— (**Kaszinó est.**) A pécsi Nemzeti Kaszinó holnap (csütörtökön) este a kaszinó helyiségében tagjai számára tánccal egybekötött estélyt rendez. Az estélyen — mint értesülünk — jelen lesz *Salvini* Gusztáv is, kinek tiszteletére különben a péntekesek asztaltársasága is rendez holnapután egy szükebbkörű estélyt.

— (**Eljegyzés.**) *Sebesy* Vilmos ékszerész f. hó 21-én eljegyezte *Jámbresits* Gabriellát.

— (**Lefőzték a fiumei cápát.**) Szegény fiumei cápa szégyeld el magadat. És te is tengeri óriás kigyó, pácoltasd magad spirituszba, vagy ha jobban tetszik ecetbe, itt már ezeknek utána aligha tudtok szenzációt gerjeszteni még a legkérgesebb ugorka szezonban is . . . A kacsák, igénytelen, hápogó vadkacsák lefőztek mindnyájukat, a drótosítókat bocskorostul befalatozgató téli éhlarkasokkal együtt. Mert mit ír egyik vidéki laptársunk? Hogy a minap éjjel odatafagyott a tó tükréhez egy egész sereg vadkacsa. A jámbor szárnyasok, mintegy ötvenen voltak s mire észrevették a veszedelmet, a szokatlan erős fagy nem eresztette el szárnyaikat. Oh fiumei cápa, tengeri óriás kigyó, téli éhfarkas most már menjetek mind a poros muzeumba, mert az odatafagyott kacsák — Münchenhausen báró az irigységtől megfordul sirjában — egy új csodaként merültek fel a hirlapi kacszás végtelen tintatengerében.

— (**Ismeretlen jómadár.**) A jómadár még a szigetre is el-ellátogat, hogy a kemény, hosszú télre eledelről gondoskodik.

A minap ugyanis *Klein* Boldizsár apatini lakos Kis-Pohl szigetén levő magtárába egy ismeretlen jómadár behatolt, a honnét 10 zsák búzát és 4 zsák lisztet elemelt, melyet csolnakjára rakva, csakhamar tovaevezett. Az esetről az apatini csendőrség értesítve lőn, mely után a nyomozás azonnal meg is tétetett, de vizimadárral lévén dolguk, eredményt el nem érhettek.

— (**Téves fogalmak.**) A regrutákat abrikotlják. Örmester ur Szelidnek nem igen tetszik az a mód, amivel káplár ur Csutak forgatja magát.

— A nyavalyáját, — kiált rá, ne kimélje kend azokat a bundásokat. Elmultak már azok a . . . izé . . . (a mellette álló önkénteshez fordul) milyen szép napok is?

— Talán az aranjuezi szép napokat gondolja, örmester ur?

— Azokat, azokat! Hogy az Isten bűnül ne vegye, kettőt mindig összetéveszték: az aranjuezi szép napokat, meg a pizai ferde tornyot.

— (**Ingyen baromvásár.**) Egy kis vásárt egészen megtöltenének azok az ismeretlen tettesek, a kik a falvakban az elmult pár napján ennek a hétnek lopást követtek el. Igy *Walter* Ádám monostori lakostól egy bárányt és két ludat loptak el; s ugyanott *Juhász* János udvarából két bárányt hajtottak el. *Póc* Kristóftól Siklóson két malacot; *Kaufmann* Józseftől ugyanott három birkát loptak s mind ebből azonban nem egyhamar rendeznek vásárt s legfőlebb ha kéz alatt adják el jó pénzért az ingyen jött jószágokat, hogy valahogy a nyomukra ne jöjjenek. Eddig még nincsenek meg se az ellopott állatok, se a tettesek.

— (**Gyors házasság.**) Ma délután furcsa párbeszéd folyt le a városi telefonon. A városi anyakönyvvezetőt szólították oda, akinek a fülébe a következő szavak szálltak a kagylóból:

— Uram! Lehetséges volna, tudniillik arról van szó, hogy ma este a nyolcórás gyorsvonattal megérkezik a menyasszonyom . . . Félkilencor össze akarunk kelni . . . Ez okvetlenül szükséges, mivel az éjjeli vonattal kénytelenek vagyunk elutazni. Minden írásunk rendben van.

— Éjjel csak a legrendkívülibb esetben kötnek házasságot. Mikor az egyik fél haldoklik és nincs remény, hogy megérje a reggelt.

— Kérem, ez is rendkívüli eset. A lakásomat felmondtam . . .

— Béreljen szobát a szállodában.

— De hová tegyem a menyasszonyomat?

— Van annak, aki gardirozza.

— Méltóztassék tekintetbe venni, hogy éppen ez a baj. A menyasszonyom árva és nincs senkije. Arra van utalva, hogy én gardirozzam. De mint vőlegény az éj folyamán nem gardirozhatom, méltóztassék ezt belátni. Ellenben, mint férj . . . Méltóztatik érteni. Egy árva leányról van szó.

Az anyakönyvvezető megértette.

— (**Nyelvőrült Figaró.**) Reeh kapitányhoz, éppen midőn ebédre készülöben a szolgáló téli kabátját ráadni akarta, beállit a szarvasi borbély egyik jeles tanítványa s délceg tartással figyelő állást foglal el a kapitány előtt:

— Ki maga, mit kíván?

— Nevem Juga, jövök Sepszi-szent-Györgyről, megyek Kis-kun-Kecmeregére; jelenleg azonban egy érdekesítő különlegességi esetben állomásozok.

— Mit beszél maga?

— Igenis, olyan estélyben, melyhez hasonlivi történelem még nem forgatmányozott létiségemben.

— Ejh! beszéljen okosan, mondja mit akar?

— Igenis. Tehát kérem szépen a vasuti állománynál ma reggel enyhe szender csábitmányainak engedvén, e közben a fejem alól a kofferomat több tényező jogtalan kisajátítási eljárás alá vette.

— Azt értem ebből, hogy ellopták a kofferjét.

— Igenis, köznyelviileg.

— Mi a kára?

— Összes állományom teljesen oda lett, ugymint egy darab almez, egy új szakál-nyíróny és egy ócska szörme-koppasztyu.

— Micsodák ezek?

— Hivatali ténykedéseim szakesszközei, melyek létfentartási érdekek okából nélkülözés alá nem jöhetnek.

— Jól van, de ugy látom, maga részeg.

— Tagadvány felesleges, mert a szeszélyes italok élvezete előre volt bocsátva ezen feltűnő tulajdon kezelési eseménynél, azonban elenyésző mérték alkalmazása főszempontképpen lebegett irányelvül előzetes eljárásomnál. Tehát a civilizáció érdekében erélyes közbefolyási igényemet kérném érvényre emelni.

De már erre a mindig türelmes kapitányt is elhagyta türelme s ráírvált az ékes nyelvezetű Figaróra, hogy menjen akár a pörcsiba, de ilyen nyelven ne panaszkodjék. Délutánra azután a koffer szerencsésen megkerült s a választékos nyelvezetű Figaró dus nyelvkincseit pazarul szórva, elpályázott Kis-Kun-Kecmereg felé.

Távcsövekben és látcsövekben a világ legjobb készítményeit és legtetszetősebb cikkeket feltűnően nagy választékban vette raktárra Schönwald Imre látyszerész (Pécs Király-utca Hattyuépület.)

Szini, tábori és mérnöki látcsöveken kívül lorgnettek és szemüvegek, csiptetők minden szemre alkalmazva, továbbá pontosan mutató időjelzők, hőmérők és minden nemű látyszerészeti cikkek bocsájtatnak fenti cég által a legutányosabb árak mellett, vidékre is jól csomagoltan, áruba és vétetnek javításba.

Művészet, irodalom.

○ **Bánk bano.** Magyar nemzeti tragédiánkat, „Bánk bán”-t hallottuk tegnap este a nagy olasz ábrázoló művésztől, Salvinitől. Az előadásra megtelt az egész földszint, minden páholy s végre láttunk egy zsufolt házat, az elsőt ebben a szezonban. Salvinit, mint régi jó ismerőst, percekig tartó tapsal fogadta a közönség s szintén így üdvözölte Salvininét is. A lelkesedés aztán állandó maradt, nyílt színen kitört gyakorta a taps, mely részben szólt Gertrud, Biberach és az ősz Michál bán személyesítőinek is, de mi jobban szerettük

volna, ha nem a nagy színész, a tavalyi kedvenc és a jó összjáték mellett, hanem az olaszul játszott magyar nemzeti remekmű mellett tüntet a közönség, a minek legjobb kifejezője lett volna, ha — a mi ugy sem fog ma vagy holnap este elmaradni — a pécsi közönség koszoruját Salvininek Bánk bán szerepében nyújtják át.

A mi az olasz »Bánk bano« hatását illeti, mindenképp előbb a szempontból kell tekintenünk, hogy kifejezte-e a magyar nemzeti érzést, betudta-e mutatni a magyarságot? Hogy nem tudta, ezt már Salvini budapesti vendégszereplésekor megírták a fővárosi lapok. A darabban sehol sem lép előtérbe a magyar; az elégedetlen magyarok közüli kit se veszünk észre; Petur bán egy tehetetlen, elkeseredett individuum, a ki nagy hangon beszél, sokat jár-ke, gesztikulál, de nincs benne a magyarság. Így például az összeesküvők jelenetében, mikor Gertrud képét lerántja, e mindenkor nagy hatású jelenet most szinte észrevétlenül siklott el s mikor Bánk előtt, királya előtt, térdre rogy, a mindenképp erősen színezett játékból nem a király személyét sérthetetlennek tartó magyar, de a parancsolója előtt kénytelen kelletlen meghajoló pártütő tünt ki. És aztán az utolsó felvonásban sem láttuk azokat a magyarokat, kik Endrét kibékítik felesége elvesztése miatt, kikre Endre oly büszkén mondja rá: »magyarok enyémei!« Végül a magyar paraszt, Tiborc, sem tud érvényesülni; lesz belőle egy nemzetközi koldus, a ki nem hazája nyomó-

rát, de csak a magáét siratja s azt is állítja élénk alakításban.

És most milyen Salvini Bánk bánja? Az ábrázoló művészet eme nagy mestere, a ki a lélekállapotot egykép kifejezi szavakban, mint külső játékban s míg beszédével ideálizál, addig arc- és szemjátékával s a többi külsőséggel a legerősebb módon követi a valóságot, a természetességet, a materializálást — mindenütt utánozhatatlanul nagy, hol Bánkot, az embert ábrázolja. Az ő Bánkja a bán inkább kontempláló, tervezető alak, mint a nagyur; inkább boldogsága teldulása ragadja a véres boszura, sem mint megsanyargatott hazája és vesztett boldogsága együttesen. Hogy titokban haza jön a királyi palotába, Melindáért aggódik s mikor érzi, hogy Melinda veszélyben van, az ő megmentéséért való aggodását állítja élénk; mikor az összeesküvőkkel beszél, ott is Melindájáért remeg s hogy megbékíti őket, szinte megkönnyebül, mert mehet Melinda megmentésére. És ezentul, a mint Melinda meggyalázását megtudja, csak az ember szól belőle.

Hanem ez az ember aztán elementáris és utólérhetetlen. Olyan, a milyen csak Salvini lehet. Mikor fiát megátkozza, mikor Melindától bucsuzik s legfőképp a Gertrudissal való nagy jelenetben: visszaretentő és felémelő egyszerre. Ahogy elkapja Gertrudis elől a csengettyűt, hogy segítséget ne hívasson; a hogy utána akar törni a becsületét elrabló Ottónak s a hogy két szurással ledöfi a királynét, nézi haldokló vergődését és kimond-

ván a szót: »meghalt«, tudatára ébred annak, hogy mit tett, — ennek ábrázolását leírni nem lehet, azt látni kell. Végül mikor Melinda holttestét látja, mikor fejét a porba veri, majd egy zöld faágról a leveleket öntudatlanul szórja a halottra: ez az ábrázolás szívetfacsaró, az igazi, a kimondhatatlan emberi fájdalom megjátszása.

A nagy olasz főbb partnerei szintén elismerésre méltó alakítást produkáltak. *Salviné* asszony bájos Melindája különösen az örülesi jelenetben állt művészi magaslaton, Izidorát G. *Pavoni* játszotta elfogadhatóan. Gertrudist *Aliprandi* asszony alakította s bizony-bizony vidéki színpadokon még nem láttunk olyan Gertrudist, mint az övé. Ez az asszony az ő imponáló természetével, szinte férfias járásával és mozdulataival s még férfiasabb hangjával, egészen királynőnek termett s főképp a meráni asszony szerepében megfelelő. Általános tetszés közt játszott s különösen drámai volt a Bánkkal küzdő jelenetben és haldoklási jelenetben. Osztozott vele a sikerben Biberach személyesítője *Maione Diaz*, a kiben a megtestesült olasz finomság és ravaszság egyesült s így a lézengő rittert művészettel is állította élénk. A *Cruicchi* Petur bánja nagy igyekezetről tanuskodott s a jó színésznek elismerést is szerzett, bár Petur bánnak nem. Jó volt P. *Fiocchi* Michál bánja; Tiborc G. *Orlandini* Ottó M. *Regoli* és Endre L. *Dellinque* kezében azonban elhalványodott, egészen elmosódott.

Ha külföldre indul Salvini »Bánk bano«-val, a női szereplők feltétlenül nagy hatást

A néma könyörgés, mely Madge kék szeméből ki-világlott, sikertelen maradt.

— Ennek a fizetett társalkodónőnek a büszkesége valóban nevetséges — folytatta mérgesen. Azt kell hinnem, hogy maga sokkal előkelőbbnek tartja magát, hogysen küldöncnek felhasználhassam.

És itt Myra gunyosan föl kacagott.

— Büszkeség és szegénység nem férnek össze. Most pedig menjen a szobájába s vegye föl kalapját és a kendőjét. Ezalatt majd én megirom a levelet. Az sem használ, ha anyámhoz fordul. Tudja meg, hogy mi nem sokat törődünk itt mással.

Ez igaz is volt. Mrs. Bronsonnak alig volt szava, ha Myra és Blanche valamit akartak.

Mintha alvajáró lett volna, úgy fordult el tőlük Madge. Azt sem tudta, hogyan került a szobájába.

Hideg, reszkető kézzel tette fel a kalapját, szőke fürtjeit sűrű fátjollal fődte el s a kendőjét a vállára vette, mikor Myra beállított hozzá a levéllel.

— Nem kell az országuton mennie, mert van rövidebb ut is, amely oda vezet. Feleletre ne várjon, mert ugy sem kap. A szolgák odaát végtelenül ostobák és ügyetlenek, azért ne bizza rájuk a leveletem, hanem személyesen adja át Duncannak.

— Még egyszer, utoljára kérem miss Myra, higgye el, nem a büszkeség tart vissza engem e küldetéstől, amelyre képtelen vagyok. Legyen irántam kimélttel. Mások iránt ön jó és kegyes, kérem hát, legyen irántam is az.

— Nekem már nincsen több szavam. Megmagyaráztam már magának, hogy mennie kell. Ugy viselkedik

hirtelen a földre esett Madge öléből és a csillogó gombok szertesét gurultak a földön.

— Oh! mily figyelmetlen maga Madge — kiáltott föl Myra. Nézze csak, mit csinált. Most elvesz a gyöngyházgombok fele, mert széttapossák őket. Mit csináljak most? Maga nagyon ügyetlen egy teremtés. Ez elég ok volna arra, hogy sirva fakadjak.

— Végtelenül sajnálom — sóhajtott Madge ijedten.

— Sajnálja? De mit ér az nekem? Kedvem volna szólni anyámnak, hogy ennek az árát vonja le a fizetéséből.

— Akár az egészet vonja le, csak a kár legyen belőle megtérítve — felelte Madge komolyan. Különbent azt hiszem, hogy egy sem hiányzik, mert fölszedtem mind.

Nagy könyccsepp hullott e szavaknál Madge szeméből a munkára, de Blanche és Myra már nem törődtek vele többé, hanem nyíltan beszéltek a fordulatról és csalódásokról, melyek őket érték. De azért mind a ketten megegyeztek abban, hogy Duncan és Léna szép egy pár lesz, az egyik szép és lovagias, a másik büszke, királynői jelenség.

— Természetesen nekünk fel kell őt keresnünk, ha Duncan felesége lesz — mondta Myra boszankodva. Már előre látom, hogy nagyon fogják szeretni egymást.

— Sőt még meg is kell hívunk őt magunkhoz — tette hozzá Blanche elgondolkozva. Ez a legkevesebb, a mit mi tehetünk és ezt el is várják tőlünk. Egészen elfelejtettem fölemlíteni, hogy egy szolga mondta a mi Johnunknak, miszerint Duncan és a kis Molly ugy tervezik, hogy a temetés után a Stanton-kastélyba mennek.

— No ez csakugyan váratlan ujság! E szerint még a hét folyamán el akarnak utazni — kiáltott föl Myra.

fognak elérni és megértetik Katona intencióit; a férfiak közül Biberach személyesítője bizvást mehet a külföld elé Salvini Bánk banojával együtt, de a többiek bizony nem a magyar »Bánk bán«-t, de csak az olaszra fordítottat tudják interpretálni s azt is csak helylyelközzel jól. (→)

○ **Fölhívás és kérelem.** *Várady* Ferenc irótársunk, a »Pécsi Napló« felelős szerkesztője, föl hívja az irodalompartoló s a könyved, francia modorban írott humoros és satirikus olvasmányokat kedvelő olvasóközönséget, hogy sajtó alatt lévő s »*Karcolatok*« cím alatt, diszes kiállításban, francia-alakban, pár hét múlva megjelenő könyvére, melynek az előfizetési ára két korona: a jövő hó 3-ikáig sziveskedjenek előfizetni. Ezzel egyidejűleg kéri szives gyűjtőit, hogy a gyűjtőveket december hó 3-ikáig hozzájuttassák.

T a n ü g y.

(Az iparosiskola felügyelő bizottsága *Kindl* József elnöklete alatt tartott ülésén — melyen jelen voltak *Dischka Győző*, *Incédy Dénes*, *Schneider István*, *Csukás Zoltán*, *Eizer János*, *Gyimóthy Gyula*, *Hartl Ferenc*, *Rozsits Sándor*, *Schmelcer Ferenc*, *Soóstó Gyula* és *Szieberth Nándor* felügyelő bizottsági tagok — első pontban azt határozta el, hogy az iparossegédek továbbképző rajztanfolyamára, melyre csak 17-en jelentkeztek, nem rajzoló segédek is felvétetnek, mert épen

az a tanfolyam célja, hogy a segédek a rajzban kiképeztesse. Ezután az iskolamulasztó tanoncok névsorát a rendőrfőkapitánysághoz átteni határozták szigorú megbírságolás céljából, majd a tandíjakra vonatkozólag elhatározatott, hogy azokat a felfogadó mester fizesse s az szedje be a szülőktől. Tudomásul vétetvén, hogy a keresk. és iparkamara 200 frtot szavazott meg az iparossegédek szakrajztanfolyamára és hogy a felügyelő bizottságnak elismerését fejezi ki az iskola érdekében kifejtett buzgó működéséért, *Dischka Győző* előterjesztette, hogy a kereskedő tanonc-iskolába a folyó évre az előkészítő tanfolyamra 17, az I. osztályba 33, a II. osztályba 21 és a III. osztályba 9, összesen tehát 80 tanonc iratkozott be. Végül *Schneider* István referált arról, hogy az iparostanonc-iskolába 676, az építőiparosok téli tanfolyamába 152 tanonc, összesen tehát 828 tanonc iratkozott be s így a szaporulat a múlt évhez képest 10 tanuló.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

Törvényszék.

§ **Ismét elhalasztva.** *Littke* Lőrinc és ifj. *Fürst* Gyula ismeretes párbajügyében holnaputánra (péntekre) volt kitzúve a végtárgyalás a pécsi kir. törvényszéknél. Azonban *Littke* Lőrinc, bár első üzleti utjából, a mi miatt már

egyszer nem lehetett kézbesíteni neki a végtárgyalásra idéző végzést, megérkezett s itthon is töltött pár napot, megint elutazott s így ismét nem volt található a végtárgyalási idézéssel. Így tehát most sem tarthatják meg a végtárgyalást pénteken, hanem majd csak jövő hó 10-dike után, mikor *Littke* haza jön üzleti utjából s megidézhető lesz.

§ **A szerelmes matróz.** *Kuska* András, mohácsi hajóslegény, bele szeretett *Deli* Erzsébetbe s a leányt magához vette. Egy évig éltek együtt, de *Deli* Erzsébet beleunt a páros élet gyönyöreibe s otthagya a legényt. Ez már akkor sok pénzt költött reá, de meg szerette is s ezért elment a leány új lakására és elhozott onnan egypár gyűrűt, egy csomó ágyneműt és ruhát abban a hiszemben, hogy a leány majd visszamegy így hozzá. *Deli* Erzsébet azonban nem ment, hanem feljelentette a szerelmes matrózt lopás miatt a bíróságnál. A pécsi kir. törvényszék előtt ma kellett volna a meghasonlott szerelmes párnak találkoznia, de csak a leány jelent meg; a legény sürgönyben mentette ki elmaradását. Így hát új végtárgyalást tartanak majd az ügyben s ekkor hoznak ítéletet a szerelmes matróz felett.

§ **Sok hühó semmiért.** Ma délelőtt egyetlen végtárgyalást tartott a törvényszék, melyre tizenhat tanu volt megidézve s mely egynegyed egyig eltartott s a vége felmentés lett. Maga az ügy sem volt valami fontos, melyből támadt a bünper. *Paller* Emma siklósi cselédnek pere volt az *Szünstein* Lajos korcsmáros ellen. E perben tanu volt *Juszó*

— Több mint valószínű — felelte *Blanche*. Neked még ma át kellene küldeni a meghívót — most még talán nem volna késő.

— Igen ám, de senki sincs kéznél, aki átmenne. *John* a faluba ment bevásárlásokat csinálni, más pedig nincs, akit átküldeni lehessen.

— Talán mehetne *Madge* — vélte *Blanche*.

Madge egészen a varróasztalka fölé hajolt, mikor ezt hallotta.

— *Madge* — mondta *Myra* most feléje fordulva — nem kell okvetlenül ma elkészülnie a horgolással, ráér holnap is. Óhajtanám, hogy a levelemet átvigye a szomszéd kastélyba és ott *mr. Field Duncannak* a sajtát kezébe adja.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET.

Madge kétségbeesetten sikoltott föl, *Myra* csodálkozva nézett rá, majd ismételte a parancsát:

— Akarom, hogy ezt a levelemet személyesen adja át *mr. Field Duncannak*.

— Ezt semmiképpen sem tehetem meg. Lehetetlen — kérte *Madge* a kezeit egymásba kulcsolva. Kivánjon tőlem, amit akar s én szivesen megteszem, csak ezt az egyet nem.

A két leány a csodálkozástól elképedve tekintett rá.

— És ugyan mi okból nem teheti meg ezt? — kiáltotta *Myra* boszusan. Én nem értem magát.

— Nem vihetem át a levelét — ismételte *Madge* ijedten. Én, én —

Itt félbeszakadt a beszéde, s ijedtében nem tudta tovább folytatni.

— De én azt akarom ám, hogy megtegye, amit én parancsolok — kiáltotta *Myra* dühösen. Ugy látom *miss Meadows*, magácska megfélekedzik az állásáról, hogy nekem ellenszegülni merészel?

Az ellenszegülés még makacsabbá tette *Myrát*, aki most már minden szin alatt követelte, hogy a levelét *Madge* vigye át *Duncanhoz*.

Teréz cigányasszony, a ki nemcsak felperes javára vallott, de mikor a felelősségi tárgyaláson az ő vallomásra volt szükség, ott is vallott, mint koronatanu. A pereszes alperes azonban ekkor bepanaszolta kétrédbeli hamis tanúzásért s be akarta igazolni, hogy Juszó Teréz semmit sem tudott a leánnyal való ismeretségéről, miből az egész per keletkezett és hogy másodízben is hamisan vallott. Ez a beigazolás bizony nem sikerült. A kir. ügyész elejtette a vádat a cigányasszony ellen s a bíróság fel is mentette azt.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése november 24-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ülés elején Ruffy Pál előadó betérjlesztette a helynevekről szóló törvényjavaslatot; utána Bánffy Dezső báró miniszterelnök a konzuli illetékről, Darányi Ignác földmívelési miniszter a munkaadók és munkások közti jogviszony szabályozásáról terjesztettek be törvényjavaslatot, ez utóbbinak sürgős bizottsági tárgyalását kérve, amit általános helyeslés közt elfogadtak.

Madarász József interpellált ezután a fiumei iskolák felügyelőjének helyzetére vonatkozólag, aki nem képes foganatot szerezni a közoktatási törvény rendelkezéseinek.

Ráthay László a kultuszminiszterhez intézi interpellációját a Hajdu-Dorogon föllátható görög szertartásu magyar püspökség dolgában. Az alföldi görög-katholikusok — ugymond — száz éve küzdenek, hogy vallássosságuk a hazafiságukkal egyesítve kielégítést nyerjen; azonban a főpapság és a törvényhozás teljesen közönyös mozgalmakkal szemben.

Az interpellációk közöltetnek a miniszterekkel.

TÁVIRATOK.

— Restauráció Fiumében. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Fiumében december elején választják újra a rapprezentanzát. Podeszta újra Mayländer lesz, kedveért mellőzik a statuto ama rendelkezését, mely szerint újra meg nem választható, mert hat éven belül lemondott.

— Idegenbe ment meghalni. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Takács Kálmán kereskedősegéd Budán lakó édes atyjának, aki postatiszt, megírta, hogy Fiumébe megy s kedden főbe lövi magát. Kérdezősködésére a fiumei rendőrség táviratilag tudatta a lesújtó hirt, hogy a fiu tényleg öngyilkos lett, nyílt utcán, a Via Deákon, tegnap, mint előre jelezte volt, főbe lötte magát.

— Minisztertanács. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ma délután minisztertanács volt, amely folyó ügyekkel foglalkozott.

— Pártértekezlet. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ma este úgy az Ugron-pártban, valamint a Kossuth-pártban értekezletet tartanak.

— Leégett cukorfinomító. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Pé-

csben, Csehországban, tegnap az ottani cukorfinomító gyár, a körülete lévő 20 házzal együtt leégett. Tizenháromezer métermázsza cukor lett a lángok martaléka, ami azonban biztosítva volt. A kár másfél millió. A leégett gyár főreszvényese a bécsi hitelbank.

— A Reichsratból. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A provizórium-javaslat ellen eddig 86-an iratkoztak föl szólásra. Nagy viharok várhatók holnapig, esetleg verekedésekkel kombinálva. A mai éjjeli ülés egyhuzamban fogja tárgyalni a provizóriumot mindaddig, míg ki nem lesz erőszakolva.

— A delegációk. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A magyar delegáció hadügyi albizottsága ma délelőtt ülésezett Krieghammer, Kállay és Fejérváry miniszterek részvételével. A hadügyi budgetet teljesen letárgyalták. Élénk vita fejlődött ki a 16-ik kadétiskola fölláthatása körül, melyre nézve elhatározták, hogy az Magyarország területén fog létesíttetni.

Szerkesztői üzenet.

H. K. Németi. Bizony, amitől előre is rettegett — mint levelében magát kifejezi — ime bekövetkezett: dolgozatát ki nem adhatjuk, mert homlokegyenest ellenkezik fölfogásunkkal. Mi csak olyan irányzatot pártolhatunk, amely előre visz, nem hátrafelé. Már pedig a testi büntetésnek a népiskolába való behozatalával visszamennék a legsötétebb középkorba.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

The Continental
Bodega Company.
Valódi hamisítatlan
külföldi borok

- Portbor.
- Sherry.
- Madeira.
- Marsala.
- Malaga.

Tarragona s. a. t.
Legjobb
bevásárlási forrása

Raktár:
Pécssett:
Berecz Károly,
Rech Vilmos özv.,
Nick A. K. uraknál.

Dombóvárótt

Szabó József

úr szállodájában.

Téli ruhák!

Az igen tisztelt!

közönség figyelmébe!

Olcsó és csinos ruhák

férfiak és gyermekek részére kaphatók:

SCHMITZ SOMA

üzletében

PÉCSETT,

Király-utca bazár épület.

Tüzelőfa

kitünő minőségű száraz hasábfá, kicsinyben és nagyban, **úgy aprított fa is métermázsánként házhoz szállítva, jutányos áron kapható és megrendelhető:**

Eisner Dóczi

fakereskedésében vásártér 21. szám.

18764. sz.

tlkv. 1897.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Veisz Jakab végrehajtónak, Molnár János végrehajtást szenvedő elleni 400 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében Stern Károly pécsi ügyvéd utóajánlata, a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíróság területén lévő, pécsi 962. betétszáma 3393. hrsz. egész házra 1200 frt becsárban és 1320 frt kikialtási árban, a 4037. hrsz. szőlőnek és 4038. hrsz. bérháznak végrehajtást szenvedőt illető $\frac{11}{16}$ részére 419 frt 50 kr. becsárban, mint kikialtási árban, végül a 7810. hrsz. egész rétre 129 frt becsárban mint kikialtási árban az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1897. évi december hó 24. napján d. e. 9 órakor a pécsi kir. törvényszék árverelő helyiségében (törvényszéki épület, földszint 7. sz. ajtó) megtartandó nyilvános árverésen, azonban a 3393. hrsz. ház az 1320 frtnyi, a 4037. és 4038. hrsz. fönti ingatlan jutalékok a 110 frtnyi és 7810. hrsz. ingatlan az 55 frtnyi utóajánlati összeg, vagy azon felül fognak csak eladatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 120 forint, 41 forint 96 krajczár és 12 forint 90 krajczár készpénzben, vagy az 1881. évi november 1-én 3333. sz. alatt kelt I. M. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60 t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécssett, 1897. évi november hó 8. napján. A kir. törvényszék tlkvi hatósága.

Bogyay Pongrác

kir. törvényszéki bíró.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő
berendezésű

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok,
körlevelek, számlák, falragaszok,
meghívók, tánczrendek,
hivatalos és gazdasági
táblázatok, részvények,
alapszabályok,
névjegyek stb. elkészítésére.

Könyvkötészete

fel van szerelve

papirmetsző,
sodronyfűző,
perforirozó,
számozó,
aranyozó

stb. géppel, melyek segélyével
a legegyszerűbbtől a legdiszesebb
munkáig minden elkészíthető.

TAIZS JÓZSEF, PÉCS

Megye- és Mária-uteza sarkán.

Nyomtatvány-raktárából

körjegyzői,
papi és ügyvédi nyomtatványok
jó papíron olcsó árért kaphatók.

PAPIRKERESKEDÉSÉBEN
különféle levélpapírok,
(Röntgen-féle sugaraknak ellenálló,
kerékpár-jelvényes stb.)
kaphatók.

Kuhn-féle író-tollak

nagy választékban.

Vidéki megrendelések
gyorsan és pontosan
eszközöltetnek.